

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 579/2017-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 14. septembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], t. č. [REDACTED] zastúpeného advokátom Mgr. Ivanom Košťálom, Štúrova 11, Nitra, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 Tos 19/2017 z 8. februára 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 13. marca 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], t. č. [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. Ivanom Košťálom, Štúrova 11, Nitra, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením

Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Tos 19/2017 z 8. februára 2017 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi je vedené trestné stíhanie pre podozrenie zo spáchania prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 a ods. 2 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestného zákona v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“) s poukazom na § 138 písm. a) Trestného zákona a prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 a 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona.

Uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej aj „okresný súd“) sp. zn. 0 Tp 61/2016 z 11. júla 2016 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tpo/58/2016 z 2. augusta 2016 bol sťažovateľ z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. b) a c) zákona č. 301/2005 Z. z. Trestného poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) vzatý do väzby. Následne okresný súd uznesením sp. zn. 0 Tp 85/2016 zo 6. októbra 2016 zamietol žiadosť sťažovateľa ako obvineného o prepustenie z väzby na slobodu. Uznesením okresného súdu sp. zn. 0 Tp 104/2016 z 18. novembra 2016 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Tpo 100/2016 z 20. decembra 2016 bola zamietnutá opätovná žiadosť sťažovateľa o prepustenie na slobodu a zároveň boli zmenené dôvody väzby sťažovateľa tak, že naďalej je vo väzbe (výlučne) z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Po podaní obžaloby na sťažovateľa prokurátorkou Okresnej prokuratúry Trnava okresný súd uznesením sp. zn. 5 T 1/2017 z 26. januára 2017 podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol, že sťažovateľa ponecháva vo väzbe a túto nenahrádza dohľadom probačného a mediačného úradníka. Proti označenému uzneseniu okresného súdu z 26. januára 2017 sťažovateľ podal sťažnosť, ktorú krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 5 Tos 19/2017 z 8. februára 2017 podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú zamietol.

V sťažnosti adresovanej ústavnému súdu sťažovateľ namietané porušenie svojich v sťažnosti označených práv odôvodňuje najmä takto:

„Vo všetkých vyššie uvedených rozhodnutiach v prvom stupni na Okresnom súde Trnava konal a rozhodoval sudca pre prípravne konanie [REDACTED].

Dňa 26. 01. 2017 Okresný súd Trnava uznesením sp. zn. 5 T/1/2017 rozhodol, že podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku sťažovateľa ponecháva vo väzbe. Vo výroku č. II sa podľa § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Trestného poriadku väzba sťažovateľa dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahrádza.

Proti uvedenému uzneseniu Okresného súdu Trnava sp. zn. 5 T/1/201 zo dňa 26. 01. 2017 podal sťažovateľ sťažnosť ihneď po vyhlásení predmetného uznesenia na neverejnom zasadnutí dňa 26. 01. 2017.

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedu senátu [REDACTED] a sudcov [REDACTED] a [REDACTED], sťažnosť sťažovateľa uznesením sp. zn. 5 Tos/19/2017 zo dňa 08. 02. 2017 zamietol.

... V zmysle § 31 ods. 3 Trestného poriadku, z rozhodovania na súde vyššieho stupňa je okrem vylúčenia podľa odseku 2 vylúčený sudca, prísediaci, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník a súdny tajomník, ktorý sa zúčastnil na rozhodovaní na súde nižšieho stupňa, a naopak.

... Sťažovateľ namieta, že o sťažnosti proti uzneseniu Okresného súdu Trnava sp. zn. 5 T/1/2017 zo dňa 26. 01. 2017 o ponechaní sťažovateľa vo väzbe rozhodoval nezákonný senát Krajského súdu v Trnave, keďže v ňom rozhodoval sudca [REDACTED], ktorý sa zúčastnil na rozhodovaní na súde nižšieho stupňa, t. j. na Okresnom súde Trnava ako sudca pre prípravné konanie.

... V dôsledku nezákonného zloženia senátu, keďže vo veci rozhodoval vylúčený sudca, ktorého nezávislosť a nestrannosť je spochybnená, bolo porušené základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa článku 17 ods. 1 a 2 Ústavy SR, základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj jeho základné právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR.“

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 Tos/19/2017 zo dňa 08. 02. 2017 bolo porušené základné právo sťažovateľa na osobnú slobodu podľa článku 17 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základné právo sťažovateľa nebyť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa článku 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 Tos/19/2017 zo dňa 08. 02. 2017 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie.

Sťažovateľovi sa priznáva právo na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 3.000 Eur.

Sťažovateľovi sa priznáva právo na náhradu trov konania vo výške 100 %.“

Sťažovateľ tiež navrhuje, aby ústavný súd *„rozhodol dočasným opatrením o odložení vykonateľnosti napadnutého uznesenia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 Tos/19/2017 zo dňa 08. 02. 2017 a o prepustení sťažovateľa z väzby na slobodu a to až (zrejme „do“, pozn.) právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej“.*

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal, či sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

II.1 K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu

Sťažovateľ v posudzovanej veci (okrem iného) namieta, že napadnutým uznesením krajského súdu došlo aj k porušeniu jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd vo vzťahu k tejto časti sťažnosti, poukazujúc na svoju konštantnú judikatúru uvádza, že vo veciach, v ktorých sťažovateľ namieta porušenie svojich práv v trestnom konaní, uplatňuje vzťah špeciálneho a všeobecného, pokiaľ ide o vzťah medzi jednotlivými čiastkovými právami tvoriacimi súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu garantovaného v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy) a ustanoveniami čl. 17 ústavy, ktorý garantuje osobnú slobodu. Z uvedeného vyplýva, že články 46 a 48 ústavy, porušenie ktorých sťažovateľ tiež namieta, sú v trestných veciach v zásade aplikovateľné len na rozhodovanie o oprávnenosti trestného obvinenia vzneseného proti konkrétnej osobe, t. j. na konanie a rozhodovanie vo veci samej, kým na rozhodovanie vo väzobných veciach je aplikovaná špeciálna úprava obsiahnutá v čl. 17 ústavy. Označený článok ústavy totiž zahŕňa všetky základné hmotné a tiež procesné atribúty základného práva na osobnú slobodu vrátane práva na súdnu ochranu a práva na zákonného sudcu pri jej pozbavení, a preto sa na konanie a rozhodovanie súdu o väzbe aplikujú špeciálne ustanovenia o osobnej slobode vyplývajúce z čl. 17 ústavy, a nie všeobecné ustanovenia čl. 46 ústavy a naň nadväzujúce ďalšie články siedmeho oddielu druhej hlavy ústavy (vrátane sťažovateľom označených článkov 46 ods. 1 a 48 ods. 1 ústavy, pozn.) garantujúce právo na súdnu ochranu (m. m. napr. II. ÚS 10/2016, I. ÚS 124/08, II. ÚS 60/08, III. ÚS 135/04, IV. ÚS 397/2010).

Vychádzajúc z uvedeného, z dôvodu, že na vec sťažovateľa (týkajúcu sa rozhodovania o jeho väzbe, pozn.) sú *ratione materiae* neaplikovateľné ustanovenia čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy napadnutým uznesením krajského súdu

Sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu tiež namieta, že napadnutým uznesením krajského súdu boli porušené jeho základné práva garantované prostredníctvom čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Sťažovateľ namietané porušenie označených práv odôvodňuje (v podstate) tým, že krajský súd napadnutým uznesením rozhodol o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 5 T 1/2017 z 26. januára 2017 [ktorým prvostupňový súd po podaní obžaloby podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku (okrem iného) rozhodol, že sťažovateľa ponecháva vo väzbe, pozn.] v nezákonnom zložení, keďže členom vo veci konajúceho senátu krajského súdu bol aj sudca [REDACTED], ktorý v skoršom štádiu trestného konania vedeného proti sťažovateľovi rozhodoval o jeho väzbe ako sudca pre prípravné konanie.

Z príloh sťažnosti sťažovateľa vyplýva, že [REDACTED] ako sudca pre prípravné konanie rozhodoval o jeho väzbe uznesením sp. zn. 0 Tp 85/2016 zo 6. októbra 2016 (ktorým okrem iného zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu, pozn.) a uznesením sp. zn. 0 Tp 104/2016 z 18. novembra 2016 (ktorým okrem iného zamietol opätovnú žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu a zmenil dôvody jeho väzby, pozn.). Menovaný sudca sa ako člen senátu krajského súdu po podaní obžaloby na sťažovateľa tiež zúčastnil rozhodovania o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 5 T 1/2017 z 26. januára 2017, ktorým prvostupňový súd podľa § 238 ods. 3 Trestného poriadku (okrem iného) rozhodol,

že sťažovateľa ponecháva vo väzbe. Krajský súd pritom napadnutým uznesením označenú sťažnosť sťažovateľa zamietol ako nedôvodnú.

Ústavný súd si v záujme objektívneho posúdenia opodstatnenosti sťažnosti ešte pred jej predbežným prerokovaním vyžiadal stanovisko krajského súdu. Na žiadosť ústavného súdu reagoval predseda krajského súdu, ktorý v prípise Spr 309/17 z 19. júna 2017 okrem iného uviedol:

„S poukazom na ustálenú súdnu prax a súčasne aplikovateľné výkladové pomôcky k ustanoveniu k § 31 ods. 3 Trestného poriadku zastávam názor, že [REDAKOVANÉ] nebol vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania na tunajšom krajskom súde proti sťažovateľovi [REDAKOVANÉ] keďže na súde nižšieho stupňa (na Okresnom súde v Trnave) rozhodoval len o zaistovacom úkone (o väzbe sťažovateľa) čo nezakladá ex lege dôvod na to, aby bol vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania na súde vyššieho stupňa. Iná by bola situácia pokiaľ by [REDAKOVANÉ] na súde nižšieho stupňa rozhodoval vo veci samej (v merite veci) čo by zakladalo ex lege dôvod na jeho ďalšie vylúčenie z účasti na vykonávaní úkonov realizovaných na súde vyššieho stupňa.

Keďže sa však o takúto situáciu nejednalo, považujem sťažnosť [REDAKOVANÉ] namietajúceho porušenie základných práv citovaných vyššie za neopodstatnenú...“

Ústavný súd v okolnostiach posudzovanej veci, vychádzajúc zo svojej stabilizovanej judikatúry v prvom rade pripomína, že za zákonného sudcu treba považovať sudcu, ktorý spĺňa zákonom určené predpoklady na výkon sudcovskej funkcie, bol natrvalo alebo dočasne pridelený na výkon funkcie k určitému súde, jeho funkcia nezanikla a bol určený na prerokovanie konkrétnej veci v súlade s rozvrhom práce súdu (III. ÚS 116/06). Zákonným sudcom je teda sudca (samosudca alebo člen senátu) miestne, vecne a funkčne príslušného súdu, ktorý má vo veci konať podľa rozvrhu práce prijatého v súlade so zákonom (pozri napr. I. ÚS 8/94, II. ÚS 15/96, II. ÚS 43/97, II. ÚS 47/99, III. ÚS 31/01).

Podľa prvej vety § 31 ods. 3 Trestného poriadku z rozhodovania na súde vyššieho stupňa je okrem vylúčenia podľa odseku 2 vylúčený sudca, prísediaci, probačný a mediačný

úradník, vyšší súdny úradník a súdny tajomník, ktorý sa zúčastnil na rozhodovaní na súde nižšieho stupňa, a naopak.

Vo vzťahu k podstate námietok sťažovateľa ústavný súd poukazuje na v súdnej praxi, ako aj v právnej teórii všeobecne akceptovaný právny názor, že dôvod na vylúčenie sudcu z rozhodovania na súde vyššieho stupňa v zmysle už citovanej prvej vety § 31 ods. 3 Trestného poriadku môže byť naplnený len v prípade, ak sudca súdu vyššieho stupňa v konkrétnom prípade rozhodoval ako sudca súdu nižšieho stupňa vo veci samej, teda o vine či nevine obvineného, nie však v prípade, že rozhodoval ako sudca pre prípravné konanie o zaist'ovacích procesných úkonoch (pozri napr. III. ÚS 632/2016), medzi ktoré patrí aj väzba (napr. uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Tost 37/2010, sp. zn. 4 Tost 31/2014).

Uvedený právny názor je v súlade aj s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), z ktorej vyplýva, že ESLP opustil štrukturálne hľadisko a hľadisko nezlučiteľnosti *in abstracto* rôznych procesných funkcií a použil vo viacerých prípadoch konkrétny prístup. Vo svojich prípadoch ESLP vyslovil záver, že to, na čom záleží pri posudzovaní otázky nestrannosti, je povaha a rozsah úkonov, ktoré urobil sudca pred procesom. Treba preskúmať jednotlivé procesné úkony, ktoré sudca urobil pred rozhodnutím vo veci samej, podľa ich obsahu, t. j. podľa toho, či otázky, ktoré musel riešiť, a spôsob, ako ich riešil, neprejudikovali jeho stanovisko k vine či nevine obvineného. Európsky súd pre ľudské práva urobil záver, že tieto hľadiská sú zásadné pre vyvodenie záveru, či subjektívna obava sťažovateľa z nedostatku nestrannosti sudcu bola aj objektívne odôvodnená (pozri napr. rozhodnutia vo veciach *Sainte-Marie c. Francúzsko* z r. 1992, *Fey c. Rakúsko* z r. 1993, *Saraiva de Carvalho c. Portugalsko* z r. 1994, *Bulut c. Rakúsko* z r. 1996, kde ESLP nezistil porušenie zásady nestrannosti súdu; III. ÚS 153/08).

V nadväznosti na už uvedené ústavný súd tiež poukazuje na skutočnosť, že rozhodnutie o väzbe obvineného (kam patrí aj rozhodnutie o jeho ponechaní vo väzbe po podaní obžaloby, pozn.) je osobitným procesným rozhodnutím, ktoré vyžaduje preskúmanie celého radu zákonných podmienok závislých od rôznych, v čase sa meniacich okolností, čomu zodpovedá aj zákonná povinnosť orgánov činných v trestnom konaní

a súdu v každom štádiu trestného stíhania skúmať, či dôvody väzby trvajú, alebo či sa zmenili (§ 79 ods. 2 Trestného poriadku). Každé rozhodovanie o väzbe konkrétneho obvineného preto *de facto* predstavuje nové rozhodovanie s možnými úplne odlišnými parametrami skutkových a právnych podmienok, pričom pri pripustení opaku by zákonný sudca nemohol rozhodovať napríklad o opakovanej žiadosti obvineného o prepustenie z väzby (ako to bolo aj v prípade sťažovateľa, pozn.), alebo o predĺžení väzby (II. ÚS 95/2012).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že samotná skutočnosť, že sudca [REDAKOVANÉ] rozhodoval o väzbe sťažovateľa v štádiu prípravného konania, sama osebe nezakladala dôvod na jeho vylúčenie (ako člena senátu krajského súdu, pozn.) z rozhodovania o sťažnosti sťažovateľa proti rozhodnutiu okresného súdu o ponechaní sťažovateľa vo väzbe po podaní obžaloby. Okolnosti (právne i skutkové, pozn.) podstatné pre rozhodnutie o väzbe, z ktorých okresný súd, resp. krajský súd ako sťažnostný súd vychádzal pri rozhodovaní o väzbe sťažovateľa po podaní obžaloby, totiž boli z podstaty veci odlišné od okolností rozhodných pre štádium prípravného konania, a preto sudca pre prípravné konanie svojimi rozhodnutiami o väzbe sťažovateľa v prípravnom konaní nemohol „prejudikovať“ svoje rozhodnutie v otázke existencie dôvodov väzby na strane sťažovateľa v neskoršom štádiu trestného konania, t. j. po podaní obžaloby.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že medzi obsahom sťažovateľom označených základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 ústavy a napadnutým uznesením krajského súdu neexistuje príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne rozhodnúť o ich porušení, a preto sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2017